

Våra roddare bestego olika mesas och ropade för full hals — intet svar. ”Men vänta! Där borta gå tre åsnor i bet i vassen och där tre får!”

Ju flera upptäckter vi gjorde desto mera mystisk föreföll situationen.

”Se här”, ropade Chen, ”Kung har varit här!” Hans fotspår voro lätt igenkännliga, ty han var den ende i expeditionen som ännu använde broddade vinterkängor.

De måste ha brutit upp denna samma dag, ty kolen glödde ännu under askan i deras sista eld. Men hur hade Kung kommit hit? Tillsammans med de får Bergman skickat under vård av två herdar? Även dessa herdar hade försvunnit.

Alltså, av minst sju man fanns inte en enda kvar på platsen. Ingen annan än hunden Tagil hade stannat troget på sin post. Jag gick ut och klappade och lekte med honom och gav honom ett helt lårben av ett får.

Chen och jag sutto uppe till midnatt och pratade, men hur vi än dryftade situationen, kunde vi inte vinna någon klarhet. Ingenjör Kungs spår komplicerade det hela. *Han* kunde aldrig, efter ett kort besök, ha tagit det kvarlämnade manskapet med sig, och återvänt väster ut, som om han ansett oss räddningslöst förlorade. Och om han av någon dunkel makt tvingats därtill, så hade han kvarlämnat ett brev till oss i vårt tält. Nej, det lönade sig inte att grubbla. Våra roddare tröttnade snart på att ropa. De samlades kring sin eld och kring ett av de tre fåren, som slaktats till belöning för deras trogna tjänst.